

ДЕТЕ И КОКИЧЕ

Дете

— О, ти бѣличко кокиче,
 Що разцѣвна толкозъ рано,
 И подъ снѣжната покривка
 Що ме гледашъ тъй засмяно?

Хладенъ вѣтъръ още вѣе
 По горитѣ още тича —
 Той цвѣтята и тревитѣ
 Ранобудни не обича!...

Кокиче

— Ехъ, детенце, не тжгувай
 И за менъ недѣй се вайка,
 Азъ отъ нищо се не плаша —
 Пролѣтъта е мойта майка!

Тя сама ме днесъ изпрати
 Вестъ за радостъ тукъ да нося
 И отъ васъ за нея пѣсни
 И пригрѣдки да изпрося.

Тя ви носи пълни шепи
 Китки, слънце и утеха,
 И безгрижни лѣстовички,
 И гнѣзда подъ всѣка стрѣха!

Василь Павурджиевъ